Днес ви представям една необикновена регресия… на необикновена личност, известна като холизатор на Елма и автор на поредицата от книги „Необятното говори”. Чаках с нетърпение да направя регресия на Гр., защото предполагах, че ще се случи нещо интересно. И то действително се случи. Регресията наистина е уникална с оглед на виденията и възприятията, които имаше Гр. в духовния свят, където се озова (според моя метод) при връщането си назад във времето през ранните детски години, майчината утроба и духовната сфера, където е била душата му, преди да се въплъти. Досега никой не ми е давал подобно описание… Ето и разказа на Гр. за регресията, сверен и с моите записки:

Преди повече от 12 години ми правиха регресия в Бургас. Тогава се видях като египетски жрец, като мистик и часовникар в средновековна Европа в кабинет като на Фауст, като благородна дама в Швеция в замъка си, живееща много щастливо в самотата си. Всичко беше в благородно зелено кадифе – включително роклята ми. Свирех на нещо като чембало или клавесин. Накрая се видях като проститутка в Париж през 19 век. Ясно видях бедрото си над черен чорап и… жартиерата… Това било компенсация за аскетическите и монашеските ми прераждания.

Днес описвам регресията, която ми направи Борислав от 17 до 21 ч. на 7 юли 2014. Пропускам техниката на влизане в съзнателен транс – процес, който отнема около 40 минути и води до много дълбоко отпускане на тялото.

В началото малко трудно влязох в състоянието, защото правех връщанията си назад във времето с ума си, но… когато Б. ми каза да си припомня най-щастливото си прежи-вяване на 3-годишна възраст, изведнъж ясно видях коледна елха с подаръци под нея. Попита виждам ли моя подарък. Да, това беше една голяма кутия с прозрачни стени, които

све-теха вълшебно в светлорозови и светлосини (незабравкови) светлини по ръбовете и около тях, но понякога заливаха сте-ните на кутията и по-навътре, оставяйки прозрачни по-малки части. Вътре се виждаше приказен кристален дворец със съ-щите цветове и светлини. Някой ми обяснява, чу това е ***моят*** *дворец на небето и че този Някой сега ми го връща вече зави-наги, защото се завръщам в Бащиния си Дом. Зазвуча люби-мата ми евангелска песен от черквата, в която ни водеха като малки родителите ни ("Дом Бащин е Небето нам, наший път е към Дома")*

Команда за връщане към поляната на Изгрева на двего-дишна възраст (1944 г.), за да видя, ако мога, как Учителят ме е галил по главата, според разказа на майка ми, и да чуя какво ми е говорил (тя е била далече и не е чула нищо, но е било дълго време). До този момент знам само, че ме е посветил, което се потвърди и от Вера Паскова наскоро - точно тогава бил ме направил "приемник". Да, виждам се как седя на коле-нете Му, но виждам само бели дрехи и брадата Му. Поднася ми същия подарък, който описвам по-горе, и чувам вътре в себе си същите Му думи като при елхата.

Гали ме, идва ми да плача. Това, което ми говори, има връзка с предишното видение.: "Сега вече ти ще си намериш кристалния дворец - дома бащин, в който всички искаме да се завърнем". Чувствам се уютно на скута Му.

- Вече си в утробата на майка си един месец преди да се родиш.

Виждам около себе си това, което сме гледали по документалните филми. Б. ме пита не чувам ли нещо, отговарям: "Само гуркането на червата й...". Той се смее. Виждам, че в утробата краката ми са свити, в същото време свивам инстинктивно и краката си в момента.

Б. ме насочва да видя как душата ми влиза в ембриона ми. Влизам като светлинен фонтан от розова и незабравково-синя светлина, подобно на цветовете на двореца..

- Сега се съсредоточи да видиш откъде си дошъл тук.

Всяко връщане става след броене от 5 до 1 - и карти-ни-те се явяват веднага. Представлявам нещо невидимо, аз съм само едно съзна-ние в центъра, но виждам излизащи от мен и над мене някакви дъги, все едно че е фонтан. Като крила с тази форма, пак от светлини с описаните цветове.

После виждам странна "стълба" в космоса над себе си. Нещо като издължена безкрайно раковина от същия материал като кутията и двореца - все тия вълшебно светящи, нежно-розови и цианови светлини. Пътят-раковина се губи в дале-чината. Чувам хармонията на сферите. Наоколо има звезди, но не както ги знаем, а големи, странни, точно както ги рисува Ван Гог, и отново с тия два основни цвята, но има и с други цветове. Отвън, по "рако-вината" - по разтегнатата й спирала - има издълбани стълби. Казва ми да тръгна по тях нагоре.

- Кажи ми какво виждаш, когато стигнеш докрая?

- Кръст от светлини пред мене, този път бели. Предс-тавлява 4 ромбоида, образуващи този кръст. Просветва по ръбовете си с розово-сини цветове. Горният свети най-силно. Външните краища на ромбоидите не са рязко очертани, а се разсейват като светлини. На този етап не се обяснява какво е това. В центъра между тях е тъмно, но аз знам, че там има една невидима точка, където е монадата ми и къ-дето присъства Бог. Значи този "кръст" представлявам са-мият аз.

- После какво става?

Над мен се явява грандиозна розова фуния в космоса, аз възлизам в нея нагоре по спирала с голямо ускорение, фунията става все по-широка. Тя не е гладка, а на вдлъбнати сегменти отвътре както при тиквите. В нея се въртя нагоре със все по-широки и по-широки радиуси. Като стигам до края, пак виж-дам Точка, но този път тя свети ослепително и знам, че това е Бог. Възниква слухово възприятие - чува се звук или по-скоро много звуци, които стават все по-високи, като от много сирени. Много е величествено, изтръпва човек! Отново се явява 4-сегментна форма, която, както беше долу кристалът, този път е 4-листна детелина. Горният и долният триъгълник от лъчи излизат от една невидима точка в средата. Нещо ме всмуква в точката, а при раждането ми ме е издъхнало. Чувам, че аз се всмуквам там с думата "Буум". Започва бясно движение навътре, при което всички времена и пространства се движат с голяма скорост назад, все повече и повече. Става просветляване на пространството, рязко забавяне и усещане за ***пристигане****. Наоколо се носят нежни пера и пухове, които хвърчат - светящи са и летят около мен назад.*

Невидимата точка в центъра светва и от нея излизат 3 лъча - 1 нагоре и два надолу, като знака на Мерцедес. От тази точка, радиално, лъчите се превърнаха в кристали, между които се явяват по-малки кристали - нещо, което сме виждали като деца в калейдоскопите. Чувам думи, кънтящи и извън, и вътре в мен - и благи, и категорични, и величествени: "Изпращам те да бъдеш Мой вестител!"

- Виж сега духовния си ръководител или Учител.

- Естествено... Учителят! Или така й се иска на душата ми, затова си го сънинява... Добре, добре, няма да коменти-рам... Огромен е в космоса - чак до зенита!. Дали светеше в светлорозово, сега не помня. Беше видение само няколко мига, помня само безкрайната Му благост. Огромна кристална фигура, заема грамадна част от космоса, чак до зенита.

- Още?...

Сега виждам само лицето Му в космоса. Този път е от кристали, но е много строг, с наведена глава и сякаш разтре-вожен и загрижен

.

*- **Казва ли ти нещо?***

Да: "Сега ние с вас трябва да сме крайно съсре-доточени, понеже трябва да трансформираме тази вселена (да променим това Битие). Моментът дойде. Не трябва да допуснем нито една грешка. Пръсни се сега във всички точкови обекти на тази вселена, вземи оттам милост и мъдрост и се събери в себе си, за да занесеш Моята вест!"

- Потърси в духовната библиотека Книгата на твоя живот и ми я опиши!

- Намирам се в безкрайна река от кристали, която се губи в далечината. Тя е неподвижна, блестяща, многоцветна, но пак с много нежни и меки, светящи багри и сияния. Вълните й представляват от-горе къси надлъжни правоъгълни кристали, плътно прилепени един до друг и отгоре на вълни. Всъщност, сред тях има и по-дълги и доста по-дълги, други са само един сантиметър или милиметър надлъжно в реката, а на широчина всички са ед-накви. Всеки е навълнен по различен начин и различно оцветен, но са в обща хармония. . Не се вижда колко дълбоко отива всеки такъв кристал, но именно това са кни-гите на живота ни. Казва ми се, че реката изглежда непод-вижна във времето, в което я гледаме в момента, но ако пре-минем в друго време, всичко в нея ще се движи.

Намирам мо-ята. Пак розово-синя, макар и полупрозрачна. Тя е много странна, отличава се от другите. Не е навълнена, а отгоре се подават две кристални хълмчета, излизащи от вода (или нещо, което прилича на вода). Няма никакви обяснения за тях. Виждам отгоре (и в долината около тях под водата) едва очертаващи се по ръбовете фасети. Те са многоъгълници, а надолу всеки от тях продължава като съответна издължена прозрачна пирамида. И другите книги на животите са съ-щите, обаче всяка е с различен брой фасети - с различни мно-гоъгълници, както са различни и основните цветове и свет-лини

на всяка книга на живота и интензивностите им. Разби-рам, че всеки такъв включен кристал - клин като многостенна пирамида - представлява един живот на човека из световете или от прераждания му.

Има дума, която трябва да се изрече, за да излезе личната ни книга помежду другите и да почне да се "разлиства". Учителят дава думата-ключ. "Тя може да се произнесе само веднъж и ще я чуете само двамата, защото сте братя във вечността. Вие сте едно - като един много дълъг кристал, разположени в двата му края". Трябва да запомним и кодираме думата, за да я знаем само ние. - "...за да можете да я четете само ти и ангелът Арузел (регресиониста Б). И други Същества могат да четат книгите ви на живота, но не е ваша работа да знаете кои са. Думата ключ е "..." (тук я бях кодирал, но трябвало да не се съобщава и това). Думите на книгите на живота имат индивидуален вътрешен смисъл, но звукосъчетанието е над смисъла. "Можем да ви дадем превод, но той е съвсем малка част от смисъла. Осъзнавайки смисъла, всеки от вас пробужда резонанса на всички тези неща, които достигат до причинния свят". Личната дума, с която се отключва книгата на всяко същество, е резонансна с името на монадата, но не съвпада напълно с нея. Ето защо не трябва да се знае от никой друг, освен от определените, защото дава достъп до самата монада. Не че може да навреди нещо на монадата, но може да създаде напрежение в Битието, ако не е произнесена от определения за това според волята Божия и в определения за това миг.

Отгоре се явява кристал - обърната, издължена многостенна пирамида. Тя ще натисне строго определена точка в книгата, за да я разгърне. Това място е между двете кристални хълмчета. Те са израз на посвещението, до което съм достигнал в еволюцията си. Регресионистът произнася думата ключ - и ето какво става:

Влязох вътре в книгата - и тя се "разлисти". Изскочи от кристалната река, която видимо е неподвижна, но в действителност не е. Всяка книга на живота е ***индивидуално***

подвижна, но това е незабележимо за нас. Тъй наречените "страници" на книгата представляват многобройни конусчета и са като разцъфнало цвете.

- Казва ли ти Учителят какво ти е божественото име?

Не. Отговаря, че божественото име на монадата е непроизносимо от нито едно същество във физическия, ангелс-кия и божествения свят - никой няма такива органи, с които да може да я "произнесе". Произ-нася го само Бог - първия път, когато ни създава. А после - много рядко, при епохални събития в еволюцията ни (синво-люцията, преволюцията и пр.) То не е на нивото на причинния и умствения свят, затова не е дума. В причинния то има само ***проекция*** *като дума, но тя изразява същността ни точно и затова при произнасяне прави контакт с нея. На мене са ми известни само два негови варианта (казвам ги на Б., но се каза, че при записването трябва да се кодират, да не се съ-общават). Защото който ни знае космичното, монадното име, дори и като звукова или писмена проекция, може да ни манипу-лира, ако е от тъмните. Аз вече две от моите съм съобщил на приятелите и могат да ги знаят всички, които четат оси-янията, дори и десетките хиляди в интернет. Казва се обаче, че те са защитени, и че освен това имат някаква мисия, но сега тук не трябва да се записват.*

Това, което видях като кръст от ромбове, представлява йерархията ми в ***духовния*** *свят -* ***4-кри***
лен серафим
. А конусообразната форма е израз на класа ми в
божествения
свят - образ на
"вртопните"
или
"торнадните"
алохими. Да не се учудвам, че горе съм алохим, защото, изизайки от Бога, съм бил именно алохим, слизащ по този вртоп или торнадо. Предстоящо ми е да възкръсна като
илухим
; но тъй като вие провеждате
регресия
, ти видя идването си от горе по обратен път. А това, което би трябвало да стане при възвръщането ти в Бога, е да станеш
илухим
. Т.е. фунията при връщането ще е обърната обрат
но
. Това може да стане само през фокуса на сродната душа.

- Виж образа на сродната си душа.

Казва ми се: „Не се озадачавай от образа, който ти представих - една мишка. Това е само архетип или символ на цяла йерархия, в която съществата са много по-прекрасни.”

Виждам сродната си душа пак в нежнорозови и светлосини цветове. Безкрайно красиво лице! Женска фигура, която уж е гола, но от коленете й надолу слиза някаква прозрачна рокля до земята. Това изразява същността на тази йерархия. Има потенциален шанс тя да се прояви чрез жена, която предстои да срещна. Няма да премина през този фокус в този живот, но ще има подготовка. Може би ще стане чрез още една жена, която ще се появи по-късно.

- Сега ще видиш групата си от сродни души. Колко са?

- 78 милиона в Битието, като формата им на съществуване е... течен кристал.

- Огромно число, обикновено в регресиите ми са максимум 20...

*- Когато се дава по-малко число, то е само за сродните ни души **на земята**. При мен са 148. От всичките тях съм срещнал досега на земята само четирима, един от които си ти.*

- Кое обединява всички тия души в една група?

- Любовта и Словото!

- Върни се сега към минал живот, в който сме били свързани с теб.

Мъже-конници през 13 век в Тибет: Заор (аз) и Опан - ти. Ние сме в бойна конница, спасявали сме си взаимно живота в тия битки, но понеже сме били Посветени, тогавашният ни вожд ни е дал правото да не убиваме лично, но само да поддържаме бойния дух на войската. Били сме прабългари и виждам как пием кобилешко мляко.

Аз съм изневерил на принципа на колобрите да не взимам участие в боевете с оръжие, и когато един ден връхлита върху мене противник, аз го удрям с боздуган и той окуцява. Позволил съм си самозащита по физически начин, а не по духовен. Затова сега ми е изваден менискусът на дясното коляно.

- Виж си последния ден в този живот.

Странно - виждам се в Испания, където съм нещо като пълномощен посланик, защото сме влезли в дипломатически отношения с нея. Заминал съм си от този свят, защото тибетците са ме отровили: аз съм бил за мир, а те - за война.

След смъртта си виждам същия кристален образ на Учителя, но пак строг. Пита ме: "Защо се съгласи да служиш на войната, а не стана монах, както ти предлагах?..."

Това е строга среща - за назидание. Осъжда ме, в едно прераждане да бъда роб в Тунис, откъдето си спомням горещина, труд и бой с камшици.

- Върни се към минал живот, за да разберем откъде ти идват литературните заложби.

Излиза коничен кристал в лявата и по-близка част на моята "книга". Книга тук слагам в кавички, понеже кристалите на живота ни, както ги видях в регресията в онази грамадна река, губеща се в далечините, въобще не приличат на известните ни книги. Следващото сведение в регресията съвпада с нещо важно, казано в осияние за мен още през 1984 година - че аз съм бил съм национален поет в Сирия през II век след Христа.
Най-важното събитие в този мой живот е била срещата със сродната ми душа - жена, която е била приемник на сродната ми душа. Тя ме е вдъхновила и е отключила поезията в мен. Срещали сме се в 14 прераждания с нея, но сега не присъства. Други ще я проявят отсега на нататък.

Сега, когато описвам нещата, идват до-пълнителни обяснения (няколко минути преди 16:16:56 ч. на 9.VII.2014 г.). Това, че с Б. сме нещо като диада (не съм сигурен дали точно диада), не значи, че сме единствените две сродни души. Ние сме сродни души от една "друза" с такива диполни кристали, всеки от които е по-къс или по дълъг, а има и "три-полни" и т.н. Монадите ни се обединяват в центъра на дру-зата, там те са едно, без да губят индивидуалностите си. Обаче всеки от нас представлява такъв кристал и с ***всяка друга***
от сродните ни души - в същата или и в друга друза. Трудно е да си го представим, понеже този образ или тази форма на съществуване е реалност само в третото измере-ние на
хипервселената,
т.е. Христовата Вселена, на българ-ски и славянски - живовселена. В супервселената (свръхвселе-ната) ние сме звезди и галактики по небето, също в опреде-лени съчетания,

според небесната механика. В ултрвселе-ната или квантовата механика сме атомни и субатомни ин-дивиди и съобщества, а в универсума (космоса на Мировия Учител) сме с човешки форми и правим опити за
човешки
обединения и обмени. Но на което и да е ниво, всеки от нас е свързан по определен начин с всяка от сродните си души и с всички едновременно. Ето защо ние усещаме сродство и привли-чане помежду си, когато се срещнем на някое поле. Ако някой се опита да критикува или увреди другия, или да го експлоа-тира, или да бъде безразличен към него, "бумерангът" връща греха му върху самия него. Както знаем, безразличието или нежеланието за обмяна е също грях и има
последствия
, но свободата на волята и степента на узряването са своеоб-разно оправдание. Не че няма последствия, но поради ми-лостта Божия и настояването на Мировата Душа последст-вията са раздробени и разсрочени във времето, за да можем да издържим. Нереализирана обмяна между елементи от една и съща система, след като ги е срещнал Бог, се връща като неразположения, малшансове, нещастия, инциденти, болести, погрозняване, остаряване и преждевременна смърт -
рядко
се прескача границата от 100 години.

В една вселена от типа на течния кристал, както и в чо-вешкия свят в третото измерение, кристалите са разчле-нени и ние плуваме свободно във флуида на вкусовете и фан-тазиите си. Имаме свободата да правим най-разнообразни опити за съчетания и за обмяна (обмяна на веществата и об-мяна на същества). В други светове всеки опит за влизане в чужда молекула или кристална друза, в чужда система, е аб-солютно невъзможен, без да произтекат мигновени последс-твия. Но в течния и кристал и универсалната вселена (физи-ческия свят) ни е даден шанс да опитваме този закон ***на пор ции и разсрочено***
, с цената на щастието или нещастието. Тук ние се учим много бързо. В рамките на един или 10 жи-вота, най-много на 777 кардинални прераждания и помежду тях, ние правим толкова много и сполучливи и несполучливи съчетания, че в причината ни памет (каузалния свят) става безценно натрупване на опит. По-интелигентните души раз-бират по-бързо какво става при пробите за съчетаване на напреднали монокристали с неоформени кристали или с аморфии от чужда система. Затова, в даден момент те престават с това и почват да търсят Истината за Исти-ната, Истината за Мъдростта и Истината за Любовта. Ре-ализират еволюция със завидна скорост, защото живеят пре-димно несъчетани и се съчетават само за кратки срокове с елементи от
собствената
система, с които в друго измере-ние са едно (9.7.2014 г. 16:59:07 ч.). Въпреки всемирността на този Закон, Бог не принуждава никого да си обменя вещест-вата със

същества или несъщества. Ако самотата му носи брилянтно здраве и вечна красота и младост и това не е до-бито чрез контракт със Дявола, значи лично Бог живее с него в къщата му. Това важи с пълна сила и за точно обратното - когато някой е живял с някого или с много малко несменяеми хора на една малка територия, дори за чудовищно големите срокове от няколко години или няколко десетки години. Това ще означава само, че те са в

една

душевна и физическа сис-тема в очите на Господа и че всеки от тях Го е питал

лично

да направи ли такова съдружество при такива абсурдни вън-шни условия (9.VII.2014 г. 17:42:48 ч.).

- Хайде сега се придвижи три години напред - в бъдещето, и ми кажи какво виждаш (извър шва се прогресия).

- Виждам черквичка в грузински стил. Много добре ги поз-навам тия черкви, затова предполагам, че тя е в Грузия и аз съм при нея. Виждам себе си с халат, точно в грузински или някакъв подобен стил. Чакам жена. Името и съдържа буквите а, и, н, но не

ми се дава точно какво е.

- Тя там ли е в момента?

- Не.

- Иди малко по-напред, когато ще дойде.

- Влиза, облечена е с нещо розово и с висящи широки ръ-кави. Косата и е черна. Прилича ми на грузинка. Очите и излъчват преданост и любов, но в тях има елемент на строгост. Носи ми ... неудобно ми е да ти кажа...

- Кажи де, кажи...

- Пак мляко, но с нещо смесено, защото аз съм на 75 го-дини, а тя е много млада... Разбираш защо... Пия го - и този ден съм във форма и двамата сме много доволни... Тя е първата от двете, в които щяла да влезе сродната ми душа до края на живота ми. С нея ще живея половин година и ще се разделим като приятели. Но може и да не е грузинка, и това да не стане в Грузия, а някъде около Асенова крепост у нас. Покривът и е донякъде подобен на покривите на грузинските черкви, а те са многостенни пирамиди. Имат ли нещо общо с кристалите на прераждания ни в Книгите на живота и с Кристала-Ключ?...

Другата жена ще се появи в името на Делото, но и на лична основа.

Непосредствено преди регресията имах неблагоразуми-ето да изпия повече от литър вода. А регресии не се прекъс-ват. В този момент вече стана неудържимо и помолих да пре-къснем, с риск да се прекрати сеанса въобще. В свещеното място на долния етаж обаче виденията и обясненията про-дължиха. Кръстът от ромбове бил образ на "четирикрилите серафими". Виждам и едно ужасно и страшно око. Това е окото на Дявола. Четирикрилите серафими имат способността да го виждат и да се разговарят с него.

Регресията бе започнала с болка в коляното, а при завършването ме заболя сърцето. Първото е във връзка с Тибет, а второто - с Китай , но не е ясно дали в миналото или бъдещето.

Връщам се горе и казвам всичко това на Б. Учуден съм защо ставам алохим, а не илухим - според осиянията, серафи-мите възкръсват в илухими, а в алохими възкръсват ***херувимите***
. Изведнъж идва обяснение: вярно е, понеже ние правим ***регресия***
, а не прогресия (освен накрая). Което означава, че съм видял слизането си от алохимния божествен свят в ми-налото, а въплъщението ми като серафим на духовното поле е станало ***после***
. Сега предстои прогресивно възлизане по всички правила. Ако срещна сродната си душа на небето и на земята, тя е фокусът, през който ще възкръсна от серафим в илухим.